

Zákon života

6

2013

„Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu.“

(1 Petr 2,20).

Snášet utrpení?
Jak je to však možné?

Apoštol Petr se ve svém listu obracel k otrokům, kteří se obrátili na víru a kteří, tak jako všichni otroci v tehdejší společnosti, museli snášet nepochopení a nespravedlivé zacházení.

To se událo před dávnou dobou.
Jak se to však děje v dnešní době?

Můžeme říci, že tato slova jsou určena všem lidem, kterým se na jakémkoli místě i v jakékoli době dostává **neporozumění a nespravedlnosti** od svých bližních, ať už jsou na jejich úrovni nebo nad nimi.

Zkus se zamyslet, kdo v dnešní době musí snášet neporozumění a nespravedlnosti, někdo kdo je osamocený, vysmíváný...

Jak to dělat, abychom se nerozzlobili, když se dostaneme do těchto situací?

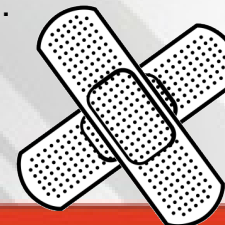
Tak, že budeme napodobovat Ježíšovo chování.

On nás nabádá, abychom odpověděli s láskou a viděli i v těchto těžkostech a nedorozuměních milost, tedy příležitost, kterou Bůh dopustil, aby se ukázal pravý křesťanský duch.

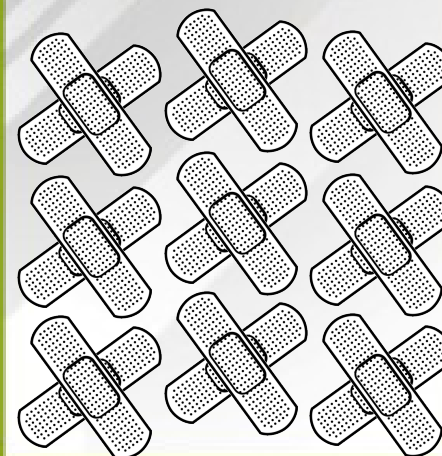
Memory Card

SVĚDČIT O LÁSCĚ,
KTEROU JEŽÍŠ
PŘINESL NA ZEMI
VŠEM LIDEM A TEDY
I TĚM, KTERÍ SE
K NÁM CHOVAJÍ
ŠPATNĚ.

V akci

VYBARVÍM VŽDY...
když uvidím nespravedlnost, budu se
snažit nastolit pokoj. Tak budou tyto
„rány“ uzdraveny.

Snášet s trpělivostí...

Hraji v jednom fotbalovém klubu, kde se snažím žít Slovo života. Jsem na hřišti útočníkem, a tak mám mnoho příležitostí k tomu, abych vstřelil gólů našim soupeřům pomohl k vítězství svého mužstva. Čím víc jsem však dával gólů, tím více byla atmosféra v naší šatně nějaká divná. V následujících zápasech jsem viděl, že spoluhráči a zvláště jeden z nich, mi nepřihrával a snažil se zakončit akci sám.

Vztah s tímto spoluhráčem se stával čím dál těžší i proto, že mi dělal v šatně různé naschvály.

Nerozuměl jsem jeho chování, ale snažil se snášet tuto těžkou situaci. Přiznám se, že mne napadlo i změnit klub. Jednu neděli nastala opravdu těžká situace, kdy se mnou tento spoluhráč celou cestu na utkání do města, kde se hrálo, nepromluvil ani slovo. Na hřišti to pak bylo jako kdybych neexistoval, přestože ho náš trenér naléhavě vyzýval, aby mi přihrál míč.

V poločase ho trenér vystřídal a já jsem pak dvěma góly rozhodl zápas. Vrátili jsme se do šaten plni radosti, ale já jsem viděl, že tento můj spoluhráč byl smutný. Bylo vidět, že plakal. Ostatní spoluhráči mi dávali najevo, ať si ho nevšímám, ale já jsem cítil, že nesmím promarnit tuto příležitost.

Sedl jsem si v tichosti vedle něho a po chvíli jsem ho vyzval, abychom si „plácli“. On pochopil, že jsem mu odpustil a tichým hlasem, který mi pronikl do srdce, mne požádal o odpuštění. Není třeba dodávat, že v dalším utkání jsme zvítězili gólem, který vstřelil právě on.

iBrother